

sygn. akt I C 1714/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

12 kwietnia 2022 roku

Sąd Rejonowy dla miasta stołecznego Warszawy w Warszawie w I Wydziale Cywilnym w składzie:

Przewodniczący: asesor sądowy Mateusz Janicki

po rozpoznaniu na rozprawie 12 kwietnia 2022 roku w W.

przy udziale protokolanta Sebastiana Kasper

sprawy z powództwa (...) **spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.**

przeciwko **T. S.**

o zapłatę

- zasądza od pozwanej na rzecz powódki 1 900 (tysiąc dziewięćset) złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 9 sierpnia 2019 roku do dnia zapłaty;
- oddala powództwo w pozostałej części;
- zasądza od powódki na rzecz pozwanej 473,68 zł (czteryście siedemdziesiąt trzy złote sześćdziesiąt osiem groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

I. Stanowiska stron

(...) sp. z o.o. z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie od T. S. 5 700 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 9 sierpnia 2019 r. do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych. Wskazała, że dochodzi zwrotu nienależnych świadczeń w postaci 3 rat czynszu (za październik, listopad i grudzień 2018 roku) omyłkowo uiszczonych na wskazany przez pozwaną rachunek bankowy mimo wygaśnięcia umowy najmu 24 września 2018 r. (pozew k. 2-4).

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych. Wskazała, że umowa trwała do końca października 2018 r., stąd rata za październik była świadczeniem należnym, z kolei nienależne raty za listopad i grudzień nie zostały jej przekazane przez P. P., właścicielkę rachunku, na który kwoty te zostały przez powódkę uiszczone (sprzeciw od nakazu zapłaty k. 43-44).

II. Ustalenia faktyczne

13 października 2017 r. powódka zawarła z pozwaną umowę najmu (...) - pokojowego lokalu mieszkalnego w K. przy ul. (...) celem zakwaterowania tam pracowników. Umowa została zawarta na czas nieokreślony od 18 października 2017 r. z zastrzeżonym jednomiesięcznym okresem wypowiedzenia ze skutkiem na koniec miesiąca kalendarzowego dla każdej ze stron. Ustalono miesięczny czynsz 1 900 zł płatny z góry do 10. dnia każdego miesiąca na wskazany w umowie rachunek bankowy (umowa najmu k. 5-6).

29 czerwca 2018 r. pozwana, celem uniknięcia egzekucji ze swojego rachunku bankowego, wskazała powódce rachunek bankowy siostry, P. P., do uiszczania czynszów należnych z umowy najmu. Czynsze za lipiec i sierpień

2018 r. siostra przekazywała pozwanej w gotówce, następnie – po restrukturyzacji zadłużenia i odsunięcia zagrożenia egzekucją – czynsz za wrzesień przekazała już przelewem (kserokopia oświadczenia k. 20, zeznania świadka P. P., e-protokół rozprawy z 12 kwietnia 2022 r., 00:05:14-00:27:24, zeznania świadka P. K., e-protokół rozprawy z 26 października 2021 r., 00:08:35-00:36:39, zeznania pozwanej, e-protokół rozprawy z 12 kwietnia 2021 r., 00:29:23-01:00:48).

W związku ze sprzedażą lokalu przez pozwaną panu P., uzgodniła ona z powódką (w rozmowach z pracownikiem P. K.) rozwiązanie umowy ze skutkiem na koniec września 2018 r. (zeznania świadka P. K., e-protokół rozprawy z 26 października 2021 r., 00:08:35-00:36:39, korespondencja e-mail k. 59-60). 27 września 2018 r. przesała skan pisma na adres spółki (pismo k. 19, e-mail k. 63), jednak już wcześniej, 26 września 2018 r., P. K. poinformował władze powódki o zakończeniu umowy (e-mail k. 62).

Nowy właściciel mieszkania, na skutek prośby pozwanej zgodził się na dalsze zamieszkiwanie tam M. C.. Pozwana załatwiła to z nabywcą lokalu z uwagi na prośbę M. C., która chciała nadal móc tam mieszkać do połowy października. Pozwana nie rozmawiała na ten temat z P. K. ani żadnym innym przedstawicielem powódki (zeznania pozwanej, e-protokół rozprawy z 12 kwietnia 2021 r., 00:29:23-01:00:48, zeznania świadka M. C., e-protokół rozprawy z 26 października 2021 r., 00:36:39-00:51:06).

Powódka omyłkowo nie wycofała cyklicznego przelewu z czynszem (wiązało się to z tym, że odbiorcą przelewu była P. P. a nie wskazywana w wewnętrznej korespondencji T. S., zob. k. 60v-62). W związku z tym 5 października 2018 r., 5 listopada 2018 r. i 5 grudnia 2018 r. na rachunek P. P. dokonane zostały przelewy po 1 900 zł tytułem czynszów za październik, listopad i grudzień 2018 r. (potwierdzenia transakcji k. 22-24).

1 900 zł z tytułu przelewu z 5 października 2018 r. P. P. przekazała pozwanej (bezsporne). Po otrzymaniu przelewu mimo rozwiązania umowy pozwana była zaskoczona (zeznania świadka P. P., e-protokół rozprawy z 12 kwietnia 2022 r., 00:05:14-00:27:24).

11 lipca 2019 r. powódka, po wykryciu nieprawidłowości, wezwała pozwaną do zwrotu m.in. 5 700 zł tytułem nienależnie uiszczonych czynszów w terminie 7 dni. Pozwana zapoznała się z korespondencją najpóźniej 1 sierpnia 2019 r. (korespondencja k. 15-18).

P. P. zapewniała powódkę, że zwróci jej pozostałe (nieprzekazane pozwanej) 3 800 zł, jednakże tego nie uczyniła (korespondencja pochodząca od pracownika powódki k. 46). Pozwana nie otrzymała od P. P. tych pieniędzy (zeznania pozwanej, e-protokół rozprawy z 12 kwietnia 2021 r., 00:29:23-01:00:48).

III. Ocena dowodów

Sąd uznał za niewiarygodne zeznania świadka P. P. w zakresie, w jakim twierdziła ona, że przekazała pozwanej 3 800 zł. Pozostaje to w sprzeczności z udokumentowaną korespondencją z 2019 roku, która była przesłana świadkowi do wiadomości, a do której świadek się nie ustosunkowała, z której wynika, że świadek przyznała, że zatrzymała nienależne świadczenia w ww. kwocie na swoim rachunku (k. 46) – zupełnie niezrozumiałe byłoby zobowiązanie się przez świadka do zwrotu powódce środków, które wcześniej przekazała pozwanej.

Zeznania świadka zostały ocenione jako w tym zakresie niewiarygodne również z uwagi na ich nielogiczność (zupełnie niezrozumiałe jest, dlaczego świadek nagle – mimo zakończenia już wcześniej problemów finansowych pozwanej uzasadniającej obrót gotówkowy – wróciła do przekazywania gotówki), jak i na sprzeczność z zasadami doświadczenia życiowego, wskazującymi, że nie przechowuje się w mieszkaniu takiej ilości gotówki, ponadto że dba się o dokumentowanie ewentualnych rozliczeń gotówkowych na tak znaczne kwoty, a nawet jeśli się o to nie zadba – niezwłocznie po wyniknięciu problemów się sprawę wyjaśnia, a nie ignoruje korespondencję. Sąd miał też na uwadze, że w niniejszej sprawie świadek unikała, nie tylko kontaktu z pozwaną, ale i stawiennictwa w sądzie. Zupełnie nieprzekonujące jest tłumaczenie świadka, że zgodziła się w rozmowie z pracownikiem powódki spłacić cudze (siostry) zadłużenie, a potem jednak zmieniła zdanie (e-protokół rozprawy z 12 kwietnia 2021 r., 00:17:25-00:18:14),

podobnie jak jej tłumaczenie, że w 2018 roku (kiedy to nie było najmniejszych powodów do obaw o stabilność systemu bankowego) świadek trzymała w domu gotówkę z uwagi na obawy o zaprzestanie działalności przez banki.

Z kolei ustalony przez sąd fakt przywłaszczenia sobie przez świadka 3 800 zł ściśle koreluje z tą wiarygodną częścią jego zeznań, w której świadek zeznała, że pozwana była zaskoczona, że otrzymała przelew mimo zakończenia umowy. Świadek miała zatem motyw nie przekazać pozwanej środków, które – czego świadek była świadoma – nie były pozwanej należne i pozwana się ich nie spodziewała. Co więcej, świadek miała w niniejszej sprawie interes w fałszywym zeznawaniu, a to z uwagi na chęć uniknięcia odpowiedzialności – oczywiście jest bowiem, że nienależnie uiszczone przez powódkę 3 800 zł albo świadek, albo pozwana musi powódce zwrócić – a to, kto jest do tego zobligowany, zależy właśnie od ustaleń co do okoliczności, na które świadek była przesłuchiwana.

Sąd uznał też za niewiarygodne zeznania pozwanej w zakresie, w jakim twierdziła, że jej zdziwienie, jakie zapamiętała świadek P. P., dotyczyło przelewu ze zwrotem zwrotu kaucji, a nie przelewu z nienależnym czynszem za październik. Świadek w kategorię logiczny i logiczny sposób zeznała, z czego wynikało zdziwienie pozwanej tj. wskazała, że związane było z otrzymaniem przelewu z czynszem mimo zbycia mieszkania i zakończenia umowy najmu. Tymczasem pozwana, która uczestniczyła w rozprawie, i to wraz z zawodowym pełnomocnikiem, tę część zeznań świadka przemilczeli, a pozwana odniosła się do tego dopiero podczas swojego przesłuchania, gdy świadek opuściła już rozprawę. Nie wniosła też o konfrontację. Co więcej, okoliczność przeciwna (ustalona przez sąd), że pozwana otrzymała 1 900 zł za październik nienależnie, koreluje z niekonsekwentnym stanowiskiem pozwanej w niniejszym postępowaniu, bowiem w zależności od jego etapu, najpierw twierdziła, że umowa trwała do końca października 2018 r. (sprzeciw k. 44), żeby dopiero następnie – po zapoznaniu się z materiałem dowodowym pochodzącym od powódki – stwierdzić, że umowa się zakończyła, ale ustaliła „z panią M. i nabywcą mieszkania” (sic!) dalsze przebywanie M. C. w mieszkaniu, kierując się ludzkim odruchem w stosunku do tej pani, żeby na koniec pełnomocnik pozwanej w mowie końcowej skonkludował, że umowa niewątpliwie nie wiązała, jednak pozwanej należą się pieniądze za bezumowne korzystanie. Nade wszystko ustalona przez sąd okoliczność, że umowa została zakończona z końcem września wynika jednoznacznie z niebudzącej zastrzeżeń co do wiarygodności dokumentacji przedłożonej przez powódkę w postaci jej wewnętrznej korespondencji, jak również z zeznań świadka P. K., który w chwili zeznawania nie pracował już u powódki, nie miał więc żadnego interesu w niniejszej sprawie, a jego zeznania są w pełni wiarygodne.

Z kolei zeznania pozwanej, jak chodzi o jej ustalenia z M. C. (sprzątaczką) i panem P. (nabywcą lokalu) a'propos możliwości dalszego przebywania w lokalu M. C. – o ile wiarygodne – to bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Powódki bowiem nie wiążą ustalenia „na takim szczeblu”, w szczególności powódka nie odpowiada w stosunku do byłego właściciela lokalu (!) z takiego tytułu, że mimo zakończenia umowy w lokalu tym, za porozumieniem między owym byłym właścicielem, nowym właścicielem i zatrudnianą przez powódkę sprzątaczką (niemającą żadnych pełnomocnictw!), sprzątaczką ta nadal tam zamieszkuje. Zobowiązany, od którego można by żądać zapłaty za to mieszkanie, byłaby wyłącznie owa sprzątaczką, natomiast uprawnionym, albo ten, kto zawarł ze sprzątaczką umowę (jeśli zamieszkiwanie opierałoby się na umowie), albo właściciel mieszkania (jeśli zamieszkiwanie byłoby bezumowne). Przy czym z zeznań pozwanej wylania się obraz zezwolenia z grzeczności, uprzejmości, na dalsze zamieszkiwanie sprzątaczką przez kilkanaście dni – wówczas, jeśli nie umówiono się o czynsz, mielibyśmy do czynienia z zamieszkiwaniem nieodpłatnym na zasadzie użyczenia albo wręcz prekarium.

IV. Ocena prawna

Powództwo zasługiwało na częściowe uwzględnienie tj. w zakresie przelewu za czynsz za październik 2018 r., z kolei w zakresie przelewów z tytułu czynszu za listopad i grudzień 2018 r. powództwo było niezasadne.

Podstawą faktyczną powództwa było twierdzenie, że powódka uiszczała na rzecz pozwanej czynsze za październik, listopad i grudzień 2018 r., mimo że umowa najmu zakończyła się z końcem września 2018 r., w związku z czym ww. przelewy stanowiły świadczenia nienależne. Podstawą prawną był art. 410 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 405 k.c., zgodnie z którymi ten, kto otrzymał nienależne świadczenie, obowiązany jest je zwrócić.

a) **w zakresie przelewu 1 900 zł tytułem czynszu za październik 2018 roku**

W tym zakresie powódka udowodniła wszystkie przesłanki dochodzonego roszczenia, a to:

- 1) przekazanie pozwanej 1 900 zł, a ściślej: przekazanie ich P. P., która następnie – co przyznała pozwana (art. 229 k.p.c.), przekazała je pozwanej (art. 407 k.c.),
- 2) brak zobowiązania stanowiącego tytuł świadczenia (art. 410 § 2 k.c. – *condictio indebiti*), a mianowicie: spełnienie świadczenia tytułem czynszu za październik 2018 r. z umowy najmu (potwierdzenie k. 24) oraz zakończenie tej umowy z końcem września 2018 r.

Pozwana broniła się przed tym roszczeniem – w zależności od etapu procesu – na dwa, pozostające ze sobą w sprzeczności, sposoby. Najpierw twierdziła bowiem, że umowa trwała do końca października 2018 r., żeby następnie stwierdzić, że 1 900 zł było jej należne z innego niż zakończona umowa tytułu.

Jak chodzi o pierwszy (pierwotny) zarzut, najlepiej skwitował go sam pełnomocnik pozwanej w mowie końcowej (a więc po zapoznaniu się ze zgromadzonym w postępowaniu materiałem), *explicite* potwierdzając, że doszło we wrześniu 2018 r. do rozwiązania umowy (e-protokół rozprawy z 12 kwietnia 2021 r., 01:15:30-01:16:00). Tak też ustalił sąd (zob. ustalenia faktyczne – powyżej), w tym na podstawie zeznań pozwanej, choć nade wszystko – bogatego materiału dowodowego. Pierwotne stanowisko wyrażone w sprzeciwie, *stricte* formalistyczne, odwołujące się do umownego terminu wypowiedzenia, abstrahowało od umownego („za porozumieniem”) a nie jednostronnego („za wypowiedzeniem”) trybu rozwiązania umowy, niezależnie od nazewnictwa zastosowanego w oświadczeniu pozwanej, które zostało złożone przy pozwie, a które z jednej strony służyło potrzebom księgowości powódki, a z drugiej – z punktu widzenia przepisów o czynnościach prawnych – stanowiłoby po akceptacji przez powódkę część umowy. Niemniej w rzeczywistości – jak ustalono – stanowiło pisemne potwierdzenie wcześniej już zawartego porozumienia, które nie wymaga ad solemnitatem formy pisemnej (art. 77 § 2 k.c. w zw. z art. 74 § 1 k.c.), a w niniejszej sprawie niewątpliwie powódka wylegitymowała się co najmniej „początkiem dowodu” na piśmie w rozumieniu art. 74 § 2 k.c. *in fine* (k. 62 – korespondencja z września 2018 roku referująca porozumienie, jak również owo oświadczenie k. 20).

Natomiast jak chodzi o drugi zarzut, był on niezasadny już ze swej istoty. Pozwana bowiem, na jego gruncie, w istocie nie negowała nienależności świadczenia spełnionego tytułem czynszu z umowy (a taka *causa* przelewu jest niewątpliwa – tak w świetle jego tytułu, zob. k. 24, jak i w świetle okoliczności w postaci kolejnych dwóch przelewów za kolejne miesiące), podczas gdy *ex lege* nienależne jest świadczenie spełnione na poczet nieistniejącego zobowiązania (por. art. 410 § 2 k.c.). Pozwana twierdziła natomiast, że nie jest zobowiązana do zwrotu tego nienależnego świadczenia dlatego, że należało się jej świadczenie z innego tytułu (bezumownego korzystania). Rzecz jednak w tym, że nawet gdyby fakt ten wykazała (przysługiwanie jej innego roszczenia o analogiczne świadczenie), to nie naruszałoby to uprawnień powódki do dochodzenia jej roszczenia o zwrot spełnionego na rzecz pozwanej nienależnego świadczenia na poczet wygasłej umowy najmu. Pozwana mogłaby co najwyżej potrącić roszczenie powódki (kondykcyjne) ze swojego roszczenia (o wynagrodzenie za bezumowne korzystanie), pod warunkiem że spełniłaby przesłanki z art. 498 i n. k.c. oraz art. 2031 k.p.c., jak również udźwignęła ciężar dowodu co do wszystkich przesłanek potrącenia. Nie może natomiast pozwana, mimo że świadczenie zostało przez powódkę spełnione na poczet umowy najmu, odmawiać jego zwrotu, wskazując na inne przysługujące jej roszczenia, bez zachowania rygorów przepisanych dla instytucji potrącenia wzajemnych roszczeń.

Nade wszystko jednak pozwana nie wykazała, żeby jakiegokolwiek roszczenie w stosunku do powódki jej przysługiwało. Oczywiście jest bowiem, że zobowiązanie wynikać musi ze zdarzenia prawnego, którym może być w szczególności: 1) umowa, 2) delikt, 3) bezumowne korzystanie. Co bezsporne, pozwana nie zawarła w tym zakresie z powódką żadnej umowy, a M. C. nie była umocowana do zawierania umów w imieniu powódki. M. C. nie popełniła też żadnego deliktu, za który powódka mogłaby odpowiadać jako pracodawca. Dokonane bez uzgodnienia z powódką (osobami umocowanymi do jej reprezentacji) ustalenia co do zamieszkiwania M. C. w mieszkaniu nie mogą w żaden sposób powódki wiązać i obciążać. W istocie, ani powódka nie byłaby (w ramach potencjalnego procesu) legitymowana biernie

do płacenia za zamieszkiwanie M. C. w mieszkaniu przy ul. (...) w K. (sam fakt zatrudniania M. C. nie jest podstawą do płacenia za jej zamieszkiwanie każdemu, kto umówi się z M. C., że będzie u niego mieszkała), ani pozwana nie byłaby legitymowana czynnie do dochodzenia jakichkolwiek należności z tytułu bezumownego zajmowania przez M. C. mieszkania, które zbyła, legitymacja ta przysługuje bowiem właścicielowi. Ustalenia w trójkącie: pozwana, nabywca mieszkania, M. C., mogą być rozliczane wyłącznie między tymi trzema osobami. Istotą prawa zobowiązań jest bowiem związanie czynnościami prawnymi wyłącznie osób, które w nich uczestniczą.

O odsetkach sąd orzekł zgodnie z art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 455 k.c. Odsetki należne są niezależnie od poniesienia przez wierzyciela szkody i niezależnie od winy dłużnika, za cały okres opóźnienia, przy czym z uwagi na bezterminowość zobowiązania z tytułu nienależnego świadczenia, powinno być ono spełnione w terminie wynikającym z wezwania do zapłaty.

b) w zakresie przelewów po 1 900 zł tytułem czynszów za listopad i grudzień 2018 r.

W tym zakresie powództwo podlegało oddaleniu z uwagi na brak legitymacji bierniej pozwanej. O ile bowiem bezsporne było, że powódka spełniła świadczenia nienależne tj. dokonała przelewów z tytułu czynszu za listopad i grudzień 2018 r., kiedy bezspornie umowa już nie obowiązywała, o tyle przelewów tych dokonała na rachunek P. P. a nie pozwanej.

Zgodnie z art. 410 § 1 k.c. do nienależnego świadczenia stosuje się przepisy o bezpodstawnym wzbogaceniu, a te jednoznacznie określają legitymowanego biernie jako osobę, która uzyskała korzyść majątkową – w przypadku nienależnego świadczenia jest to tzw. accipiens (odbiorca nienależnego świadczenia), ewentualnie ten, komu accipiens przekazał przedmiot tego świadczenia nieodpłatnie (art. 407 k.c.).

Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar wykazania faktów, z których powódka wywodzi swoje roszczenie, spoczywał na niej. Żeby doprowadzić do uwzględnienia jej powództwa, musiałaby zatem wykazać, że pozwana jest wzbogacona tj. albo że przelała 3 800 zł na rzecz pozwanej, albo że P. P., na rzecz której przelała te środki, przekazała je pozwanej. Powódka nie wykazała ani tego, ani tego.

W sprawie zostało wiarygodnie wykazane, że rachunek, na który dokonywane były przelewy od czerwca 2018 r., należał do P. P. a nie pozwanej. Wynika to nie tylko z oświadczenia (k. 20), którego powódka wcześniej nie kwestionowała, ale nade wszystko z całego gospodarczego sensu zmiany rachunku, na który dokonywane były przelewy czynszu, a wyrażającego się w próbie uniknięcia egzekucji komorniczej. Gdyby rachunek z k. 20 należał do pozwanej, cel ten nie mógłby być osiągnięty, a cała operacja zmiany rachunku byłaby pozbawiona wszelkiego sensu.

Nie jest też wiążące umocowanie z k. 20 do odbioru przez P. P. kwot w imieniu pozwanej. Pełnomocnictwo to było bowiem ściśle ograniczone do świadczeń czynszowych z tytułu umowy najmu. Nie można rozciągać go na inne świadczenia, takie jak świadczenia spełnione nienależnie po rozwiązaniu umowy. Zakresu pełnomocnictwa nie można rozszerzać wbrew jednoznaczному oświadczeniu woli. Naruszałoby to autonomię woli mocodawcy, który nie umocował pełnomocnika do odbioru w jego imieniu świadczeń niewymienionych w treści upoważnienia. Co więcej, wobec wygaśnięcia umowy najmu (w związku z jej rozwiązaniem) wygasło też upoważnienie (z uwagi na jego bezprzedmiotowość).

Oczywiste jest, że po zakończeniu umowy najmu i tym samym utraty przez pełnomocnictwo (k. 20) jakiegokolwiek przedmiotu (substratu), innymi słowy powstania takiej sytuacji prawnej, w której brak (choćby w teoretycznym sensie) świadczeń, które mogłyby podpadać pod zakres tego pełnomocnictwa, powódka może wywodzić z tego pełnomocnictwa jakiegokolwiek niekorzystne dla pozwanej skutki w razie spełnienia na rzecz P. P. świadczeń z uwagi na swój błąd.

Mając więc na uwadze, że pozwana ani nie otrzymała nienależnego świadczenia (w zakresie 3 800 zł za listopad-grudzień 2018 r.), ani nie zostało jej ono przekazane przez P. P., ani nie wiązało jej pełnomocnictwo z k. 20 (w zakresie ww. przelewów), ani nie skorzystała na świadczeniu (art. 452 k.c.) – pozwana nie jest legitymowana biernie i z tej racji powództwo podlegało oddaleniu.

V. Koszty procesu

O kosztach sąd orzekł na podstawie odpowiedzialności za wynik procesu stosownie do art. 98 § 1 i 3 k.c., stosownie je rozdzielając zgodnie z art. 100 k.p.c. Powódka wygrała sprawę w 1/3, a pozwana w 2/3. Tym samym powódka powinna ponieść 2/3 kosztów. Tak powódka jak i pozwana poniosły koszty w postaci opłaty skarbowej od pełnomocnictwa (17 zł) oraz wynagrodzeń pełnomocników (po 1 800 zł zgodnie z § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie lub radców prawnych. Ponadto powódka poniosła opłatę od pozwu (400 zł).

Z.ądzenia:

- odnotować uzasadnienie;

- odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powódki r. pr. Bednarz i pełnomocnikowi pozwanej adw. Kucharskiemu przez umieszczenie w portalu informacyjnym.

W., 5 maja 2022 roku asesor sądowy M. J.